

лица, украсявани отъ буйни руси мустаци. Тѣзи хора бѣха като близнаци, толкова си мѣзаха, особено въ очитѣ—сини, простродушни, но не безъ свѣнлива гордостъ. Дѣдо Добри си бѣ легналъ.

Странджевъ се шегуваше.

— Е, бай Койо, какво ще речешъ, ще имъ прѣчупимъ краката?

— Щемъ учителю, ако е рекълъ Богъ!—клатѣше глава Койо.—Азъ още оня день му казахъ.

— На кого?

— На кмета, де. Щомъ се чу за бъркотията, събра ни, дяволътъ, да ни каже, че имало ново правителство.

— Беки събира той селянитѣ?—обърна се Странджевъ къмъ Добреви.

— Събиралъ ги е, токо ние не ходихме.

— Думамъ ти, учителю, събра ги!... Та ще ти кажа,—продължи бай Койо,—сумтѣхъ азъ, кашлихъ, че току му изтърсихъ.

— Не кандиса ли,—казвамъ му—на селска честъ? Ние ти вече кандисахме!... Прѣхнаха селянитѣ да се смѣятъ... Бѣше въ училището, у голѣмата стая.—Тѣй ами! обади се Драгневъ Ганьо. А той, кметътъ де, гледа на вѣнъ и крѣвѣе... —Остави сега тия—софийскитѣ—му думамъ:—общинскитѣ смѣтки да видимъ, общинскитѣ, тѣхъ покажи!—Прѣхнаха селянитѣ пакъ. А Наню Чорбаджи ми вика: „Е де, мълчи тамъ!“—Мълчи, зеръ, отврѣщамъ му;—мълчатъ ви хората, че за това сте като въ село безъ кучета!—А кметътъ, нали е дяволъ човѣкътъ, фюфюка и се прави углушки. Не се разсърдихъ и азъ а то, бихъ го накаралъ да ме чуе... И кждѣ да се разсърдишъ: разсмѣха се селянитѣ, тупатъ ме по рамо, та ударихъ я и азъ на смѣхъ...

— Но истина ли е това?—недовѣрляваше Странджевъ.

— Е, ще лъжа! Ей ти го Дражевъ Ганьо,—нека каже!

— Така си бѣше, учителю! обади се Ганьо.—Само да имаше кой да рече „хайде да направимъ прошение да не рачимъ кмета!“—и щѣха всички селяни да склонятъ, токо нѣмаше и кой да направи прошение.

Стропа се навѣнъ и слѣдъ малко влѣзе—Стойновъ Пеньо. Той бѣше кжсѣ, сухъ, съ възчерно широко лице, строгъ мжжъ. Голѣмитѣ му черни очи гледаха спокойно и умно. Странджевъ скочи.

— Слава Богу, Пеньо!—Стисна му той ржка—рекохъ, че не ще дойдешъ!

— По-тихо приказвай, учителю,—отврѣна тоя сухо.

— Нѣма вече отъ какво да се боимъ, Пеньо!